

— Ехъ мамо, сънища кѣто сънища.

Но майка ми въртѣше си главата, като че ми не вѣрваше, съ блѣдно лице и съ жаленъ погледъ.

— Ти никога не си тѣй сънувалъ и, ако и да обичашъ да бълнуванъ нощѣ, таквозъ нѣщо не си никога бълнувалъ. Кажи ми, Ламбро, кой е искалъ да те потурчи? Каква е тазъ „Лейла“?

Азъ скокнахъ отъ лѣгло то си, като отъ змия ухапанъ. Облѣкохъ се и излѣзохъ безъ да продумамъ нѣщо. Но не захождахъ вече съ панерѣтъ си въ тазъ улица, нето дирахъ конака на Джелалединъ-паша.

Но честѣта ми пакъ друго искала. Споредъ единъ чуденъ случай, азъ додохъ да живѣя въ сѣщата тази къща. Слушай какъ стана това.

По това време азъ ходѣхъ всѣки празникъ и всѣка недѣля въ патриаршеската черква, и тамъ обичахъ да се исправямъ до пѣвницата и да пригласямъ на момчетата, които пѣяха. Азъ имахъ много хубавъ гласъ и знаяхъ много черковни пѣсни на изустъ. Това обърна вниманието на архидяконѣтъ, който веднажъ подиръ литургия ме извика въ стаята си, и ме покани да влѣза на негова служба, като рече, че ще ме научи да чета, и че ще ми отвори карриера черковна. Азъ рекохъ че на драго-сърдце бихъ приелъ неговата покана, но че майка ми живѣе само отъ моитѣ ржѣ. Архидяконѣтъ ми обѣща, че ще отреди мѣсечна платка по сто гроша, и ми каза да се негрижа за нищо.

Азъ се притекохъ до майка си, съобщихъ ѝ това, и тя, като бѣше много набожна, и като се боеше отъ онази случайность, която угаждаше отъ моето нощно бълнуванъе, склони се съ радостъ на архидяконовата дума. Отъ него день азъ минахъ да живѣя въ патриаршията и на недѣлята веднажъ-дважъ ходѣхъ у майчини.